

Chuyện khó kể

(kể nhỏ xong ngoáy tai, kính mời quý anh em)

Nhân dịp đọc bài chia sẻ về lễ Thánh Gia của anh Hoàng Trung Nghi còn bỗng nhớ: mấy năm bán bắp ở chợ gọi là “tu chợ” Nghi còn gặp chuyện ngứa mắt mà không chuyện gì là không thể không xảy ra trên cái cõi đời ô trọc này. Nghi còn tạm “bóng gió xa xôi hóa” dựng vai. Vai chính gồm thằng rể Mít, mẹ vợ Bưởi và vợ tên Cam. Vai phụ có cha vợ tên Nguyễn Văn Trót (trót hươt) và hai thằng cu đứa con đứa cháu thằng rể. Tên Mít hảo ngọt tuổi 25 phong độ; mẹ vợ tên Ngô Thị Bưởi mắt mí lót tuổi cỡ 40 trên dưới giống quả bưởi; vợ Mít là Cam cù lần có một chồng ẵm thằng con hơn tuổi. Cha vợ nghe nói bệnh nằm nhà mà Nghi còn chưa gặp; cháu ngoại con của Mít-Cam là thằng Mít Đốc, 1 tuổi. Còn thằng nhỏ làm khó câu chuyện là thằng cu Mít Đặc con của thằng rể với mẹ vợ độ khoảng 5 tháng tuổi...

Nghi còn chẳng hiểu chúng ăn ở xưng hô thế nào, Nghi còn thường thấy thằng rể chở mẹ vợ đi chợ mà chưa hề nghe nói chuyện. Thỉnh thoảng nghe mẹ vợ nói với thằng rể trông trông như nói với cây cối nhà cửa hoặc xài tiếng tây tiếng mỹ ai du moa toa còn đem về chúng giao tiếp thế nào Nghi còn nghĩ chắc lại giống bày khí tiến hóa rồi sực nhớ câu chuyện hôm cuối năm khi đã kể anh em 67 nay mạn phép kể lại:

Tổng khí ngày 30 Tết

- A khi! Hôm nay ta đuổi mi ra khỏi nhà vì cả năm qua mi

chẳng được tích sự gì, mi chỉ có tài khí học đòi làm người. Mi hỏi lại tại sao có tài mà bị đuổi? Từ từ ta tính sổ.

- Mi muốn làm người như ta đâu phải dễ. Hằng triệu triệu năm nay khí người vẫn khí. Trong khi đó giải phóng ta lên núi chặt củi có ba bữa mình mẩy ta lem luốc ai thấy cũng bảo ta là... khi!!!

- Ta làm rẫy kiếm bắp ăn thì mi và dòng họ nhà mi ăn phá của ta lại còn lấy dây thắt lưng đeo bắp lủng lẳng như lính đeo lựu đạn. Ta phải khổ cực canh giữ mi từ sáng sớm đến tối mịt nhà mi đi ngủ ta mới về. Hôm nào ta bận vợ và con gái ta giữ rẫy thì ôi thôi mi làm cái chuyện mắc cỡ xấu hổ lắm vì tội háo sắc của mi (cả lẽ có súng ta để cho mi một phát)... Rồi một hôm ta và vợ ta nghỉ lại chòi rẫy đèo cao gió mát lơ ngù quên cả bày khí nhà người phá sạch rẫy bắp công lao khổ cực của ta. Tức mình ta vác đá ném đuổi mi, mi cậy đông không sợ cũng bắt chước lấy đá ném lại ta, thử hỏi có ai chịu được không?

- Khí nhà mi! Còn bao tội khác mà máy tính của con ta quá tải! Ta nói thật mi, giờ Bính Thân sắp hết, rốt lại cả năm ta nuôi khí khí dòm nhà thà ta nuôi gà để nhậu! Ta hỏi thật mi nhé... Tại sao ta hôn vợ ta mi cũng bắt chước y như ta? Tối nay về với vợ mi mặc sức... nghe chưa!

Còn ngày cuối của mi lo mà ăn năn chuộc tội để tối nay xách valy về với dòng họ nhà mi, đồ khí, đừng có đại dột khọt khẹt nữa. Gà sắp gáy rồi đó.

Nếu mi thành tâm thì 12 năm nữa gặp lại ta. Ta cảnh cáo người lần chót: ngày cuối của mi mà còn mưa không cho ta ra ngoài ta sẽ lấy sọ của mi làm gáo dừa hứng nước mưa đấy... Chào khi!"

Khỉ vẫn ngoan cố đòi làm người !

Nói thế mà mi vẫn cãi. Mi cậy có 72 phép thần thông muốn làm người là người sao? Trước khi làm người thì mi là cái con khỉ, còn trước khi làm khỉ mi là cái giống chi? Mấy chân? Rồi hai chân như ta mi định tiến hóa tới đâu nữa? Một chân? Không chân? Con gì mà đi một chân hè? Thượng Đế cho ta làm người thì trước sau ta vẫn người, chẳng phải Thiên thần cũng chẳng khỉ (ni Ange ni bête). Thế thôi. Còn mi, mi không sợ tuyệt chủng họ Hầu nhà mi à?

Thôi cuối năm thời giờ sắp mãn ta tặng cho mi bài thơ con cóc để mi ra đi vui vẻ:

*ngồi đâu gã đó
hai mắt tho lỗ
đụng gì cũng mò
thấy gì cũng mó*

*khỉ người chẳng có
có khỉ đầu chó
thụt thò thụt thò
chào ghen mĩ khổ..."*

Rồi còn hai thằng cu Móc Đít, Mắc Đít về nội gọi nhau anh em, ở ngoại cậu cháu cho phải phép chứ lớn rồi mà không biết nói? Nghi còm chẳng dám hỏi thăm chòm xóm, chúng biết chúng chửi chết cha mình!

Nghi còm SB67